

Når synden velsignes

Av Jon Kvalbein, Dagen 26. november, 2008

En del homofile ønsker kirkens velsignelse over sitt samliv. Noen etterlyser en kirkelig liturgi for likekjønnet vigsel. Andre vil være tilfreds med en kirkelig velsignelse av et "kjønnsnøytralt ekteskap". Biskop Tor B. Jørgensen ønsker begge muligheter, men er klar over at dette kan ta noe tid. I mellomtiden ønsker han å få en forbønnsliturgi for homofile par. Hans prester har fått grønt lys for å praktisere slik forbønn, selv om liturgi mangler. Intensjonen er: Homofile par skal få Guds velsignelse over sitt samliv. Men hva innebærer dette?

Første gang ordet velsignelse dukker opp i Bibelen, er det knyttet til ekteskapet mellom mann og kvinne: "Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden, legg den under dere ..." (1 Mos 1:28). Dette oppdraget kunne ikke vært gitt til to av samme kjønn. Det neste løftet om velsignelse er gitt til Abraham: "Jeg vil gjøre deg til et stort folk. Jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort, og du skal bli til en velsignelse." (1 Mos 12:2). Abraham og Sara levde i lydig tillit til Guds løfter. Slik fikk de oppleve Guds velsignelse.

Da Gud sluttet pakten med Israel på Sinai, forpliktet folket seg til å holde loven. Hvis Israel holdt pakten, skulle Gud velsigne dem. Hvis de brøt pakten, skulle de rammes av hans forbannelse (3 Mos 26, 5 Mos 11:26ff). Guds velsignelse kan samles i ordet liv. Det omfatter alle jordiske goder. Men Guds velsignelse er fremfor alt Hans frelsende nåde: "Gud ... har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus." (Ef. 1:3ff). Velsignelsen omfatter utvelgelsen, barnekåret, forløsningen, syndenes forlatelse, sannhetens ord og Den Hellige Ånd.

Også mennesker kan nedbe Guds velsignelse. Aron og hans sønner fikk i oppdrag å velsigne Israels barn: "Herren velsigne deg og bevare deg! Herren la sitt ansikt lyse over deg og være deg nådig! Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred!" (4 Mos 6:24ff). Dette oppdraget er gitt ved slutten av et kapittel som taler om synd og soning. Velsignelsen skjer der synden er oppgjort.

Luther advarte mot å tro at velsignelsen hadde magisk virkning. Bare Gud kan meddele velsignelse. Jesus sa til disiplene sine: "Når dere kommer inn i et hus, så si først: Fred være med dere!" Men fortsatte: "Og er det et fredens barn der, så skal deres fred hvile over ham, men hvis ikke, skal den vende tilbake til dere." (Luk 10:5f). Slik freden bare hviler over fredens barn, hviler velsignelsen bare over dem som i Kristus har fått syndenes forlatelse.

I 1 Kor 6:9-10 kan vi lese: "Eller vet dere ikke at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike? Far ikke vill! Verken horkarerer eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller de som lar seg bruke til unaturlig utukt, eller menn som øver utukt med menn, eller tyver eller pengegriske eller drankere eller baktalere eller røvere skal arve Guds rike."

Merk verset som følger: "Slik var det en gang med noen av dere. Men dere har latt dere vaske rene. Dere er blitt helliget, dere er blitt rettferdiggjort i den Herre Jesu navn og i vår Guds Ånd." Det går an å bli helliget ved syndenes forlatelse. Men de som lever i synden og forsvarer den, har ikke del i Herrens velsignelse.

Ingen sann kirke kan velsigne "de som gjør urett". Å nedbe Guds velsignelse over tyver som skal ut å stjele, er misbruk av Hans navn. Like ille er det å velsigne "menn som øver utukt med menn". Å lyse velsignelse over et enkjønnet samliv er å spotte Gud og hans bud.

Hva så med forbønn for homofile par? Bibelen formaner til forbønn for alle mennesker (1.Tim 2:1). Men forbønnens hensikt er at Guds vilje skal oppfylles. Han vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse" (v. 4). Sannheten er at homofilt samliv er synd. Gud tilbyr frelse ved syndenes forlatelse. Men paret fastholder synden. Den forbønnen de homofile vil ha, er i konflikt med Guds vilje. En forbønns handling som utføres for å legitimere synden, er også forkastelig. Guds dom rammer ikke bare de som lever i synden, men også de som "holder med dem som gjør det" (Rom 1:32).